

Hoofdstuk 52

Lieve kleinkinderen,

Een oom van mij, de jongste broer van mijn vader, was een heel goede man. Hij was de vriendelijkheid zelve. Hij had veel, ja volgens zijn vrouw, alles over voor zijn medemens. Ook kwam hij na het overlijden van mijn vader geregeld bij mijn moeder op bezoek en dan nam hij ook altijd iets mee: groenten uit zijn eigen tuin of een zakje aardappelen en ook één keer een zak met antraciet. Nu weten jullie natuurlijk niet wat antraciet is, maar dat was brandstof voor in onze kolenkachel. Aardgas en gaskachels waren er toen nog niet. Mijn moeder was heel blij met alles wat zij van haar zwager kreeg.

Ook ik, het jongste zoontje van zijn overleden broer, kreeg van hem een echte pols. Weten jullie wat een polsstok is? Nee? Nu dat is een lange, dunne stok, waarmee je over brede sloten kunt springen. Ik was er heel blij mee.

Een bijzondere man was deze oom. In zijn jonge jaren wilde hij politieagent worden, maar zijn moeder (mijn beppe Aaltje) schudde haar hoofd. Toch slaagde deze oom van mij voor zijn politiediploma en werd agent in de stad Amsterdam. Maar na een week kwam hij al weer terug in zijn geboortedorp Anjum. Hij had ontslag genomen. Nee, politieagent in Amsterdam, dat was zijn leven niet. En mijn beppe Aaltje knikte met haar hoofd. Ze was blij dat hij veilig weer terug was. Zij kende haar jongste zoon. Een heel goede jongen, maar je moest hem niet kwaad maken.... Dan kreeg hij een driftbui en wist hij niet meer wat hij zei en deed.

Ruzie krijgen met deze oom? Normaal gesproken was dat onmogelijk. Dan moest je hem eerst wel tot het uiterste getergd hebben en had je dat gedaan, dan kon je beter maar een straatje omgaan.

Toen deze oom na zijn pensionering als vrijwilliger op het kerkhof in Anjum het gras maaide, kreeg hij een ongeluk. Zijn voet raakte in de grasmachine en daar lag hij gewond op het gras. Terwijl later hulpverleners hem op een brancard naar de ziekenauto droegen, sprak hij de legendarische woorden: ‘Andere mensen worden naar het kerkhof toegedragen en ik word er afgedragen....’

Hoofdstuk 52 - Zonde en straf - Numeri 20 en 21

De veertig jaren van zwerven door de wildernis waren bijna voorbij. Soms dacht Mozes dat dit laatste jaar het zwaarst zou worden. Ja, de laatste loodjes wegen meestal het zwaarst. Nog nooit waren ze zo dicht bij het Beloofde Land geweest,

maar ook nog nooit was hij zo dodelijk vermoeid geweest van deze dorre steppe, van de hete zon en van dit steeds maar weer opstandige en ongehoorzame volk. Nog nooit had hij zo erg verlangd naar een eigen huis in het Beloofde Land, naar schaduw onder de bomen op zijn eigen erf en naar water uit zijn eigen waterput.

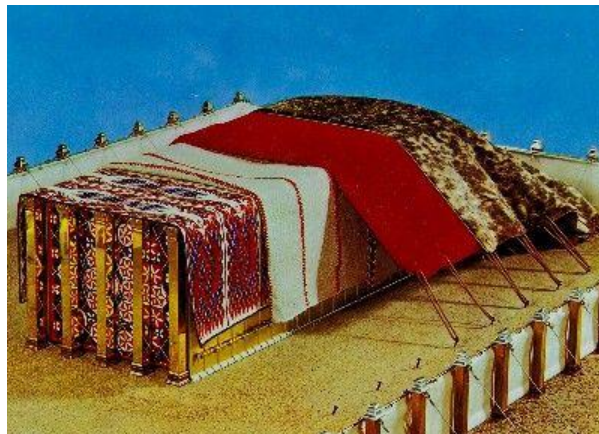
Dat hij dit nog mocht beleven.... Mozes was blij en dankbaar dat hij zijn volk over de rivier de Jordaan mocht leiden naar het land van rust. Het was bijna te veel voor iemand die tachtig lange jaren in de woestijn had rondgezworven. En in het Beloofde Land zou hij niet lang meer te leven hebben. Hij en Aäron waren nu over de honderdtwintig jaren oud. Veel hadden ze niet meer van het leven te verwachten.

Maar dat hij zou rusten in dezelfde grond waar ook Abraham, Izaäk en Jacob begraven was, dat was genade.

Maar het wachten viel hem moeilijk en het zou nog een lange, zware strijd worden voordat iedereen zijn eigen woonplek in het Beloofde Land zou hebben.

En toen brak er ineens zomaar weer een oproer uit. Dreigend stonden de mensen weer voor Mozes en Aäron. Ze wilden niet naar Mozes luisteren en bitter schreeuwden ze: ‘Waren we maar dood! Net als de Israëlieten die bij de heilige Tent gestorven zijn. Waarom hebben jullie ons naar deze woestijn gebracht? Om ons en onze dieren hier te laten sterven? Waarom hebben jullie ons uit Egypte gehaald? Het is hier verschrikkelijk! Er is geen graan, geen vijgen, geen druiven en geen andere vruchten. Er is hier zelfs geen water om te drinken!’

Weer gingen de beide broers naar *‘de Tent om de Heer te ontmoeten’* en weer lieten ze zich op de grond vallen en wachtten tot de Heer zou komen. Hoe vaak hadden ze nu al voor dit volk gebeden en hoe vaak was de Heer niet tussenbeide gekomen? Hoe vaak al had God de Heer dit volk Israël gestraft? Dat deze mensen niet wijzer waren, dat zij naar geen rede wilden luisteren! Dit was voor Mozes en Aäron niet meer vol te houden. Dit was geen leven meer.... En dan zo dicht bij het Beloofde Land en in hun laatste jaar in de woestijn!

‘de Tent om de Heer te ontmoeten’

Mozes hoorde wat de Heer vanuit het vuur in de wolkkolom tegen hem zei, maar het was alsof de Woorden van God deze keer niet goed tot hem doordrongen. Hij was *te moe en hij was te kwaad* op deze mensen die altijd maar weer in opstand kwamen. De staf moest hij ophalen, de staf die in de Tabernakel lag en die gebloeid had....

Nu moest hij eerst weer een heel stuk lopen in de gloeiend hete zon.... Daarna moest hij het hele volk bijeenroepen en met de oudsten van het volk moesten Aäron en hij naar die rots gaan, daar heel in de verte.... Dat was dan weer een heel eind lopen.... En dan moest hij tegen de rots spreken en dan zou er water uitkomen.... Niet slaan zoals de vorige keer bij Rafidim, maar spreken. En stel je voor als er dan geen water uit de rots zou komen. Wat zou dit ongehoorzame volk dan zeggen? Ze waren nu al zo overstuur. Stel je voor, dat ze hun zin niet kregen! En wat moesten Aäron en hij tegen die rots zeggen? Profeteren moesten ze tegen een dode rots die het toch niet kon verstaan. Maar zij moesten zo spreken dat de mensen het konden verstaan en begrijpen dat de Heer almachtig en vol genade was.

Maar wat voor zin had het om zo te spreken, als dit volk toch niet wilde luisteren? Vandaag stond Mozes zijn hoofd niet naar profeteren en die van zijn broer Aäron ook niet. Slaan zou hij op die harde rots. Slaan zou hij op die harde koppen van dit volk dat nooit wilde luisteren en dan zou er wel water komen. Ze kregen toch altijd hun zin.... Goed, dan konden ze weer hun dorst lessen en Gods gunsten vergeten.... Zijn vermoeidheid en alles wat ze hem aandeden was natuurlijk niet belangrijk!

Al kwader dachten de beide broers zich en al groter werd hun boosheid tijdens die lange, vreemde mars naar de hoge rots.

Slaan zou hij op die harde koppen van dit volk dat nooit wilde luisteren.

Streng en dreigend stond Mozes daar met de wonderstaf in zijn handen en zo hard hij kon sloeg hij tot twee keer toe op de keiharde rots. Hij sprak niet tegen de rots zoals de Heer tegen hem gezegd had. Maar in plaats daarvan zei hij tegen het volk: **‘Luister, ongehoorzaam volk! Wij zullen jullie water uit deze rots laten stromen.’**

Deze tot het uiterst getergde profeet noemde Gods Naam niet eens. Het leek wel alsof Mozes en Aäron *uit eigen kracht* dit wonder deden....

‘Wij zullen jullie water uit deze rots laten stromen.’

Maar ook nu, nu zij de Heer vergaten, vergat God zijn vriend Mozes niet. Bij de tweede klap tegen de stenen brak de rots open en stroomde het water eruit in een brede en heldere stroom in het bruine zand.

Mozes zag hoe de mensen op het water toesprongen, hoe ze met grote, begeerige teugen dronken. Aan wat ze verkeerd hadden gedaan dachten ze al niet meer. De bittere en opstandige woorden die ze geschreeuwd hadden, waren ze al weer vergeten. Wat een volk, dacht Mozes. O, waarom had God hem geroepen om leider van dit volk te zijn? Waarom had Hij zo'n zware last op zijn schouders gelegd?....

Toen sprak de Heer opnieuw tot Mozes en Aäron de volgende woorden: ‘Waarom vertrouwden jullie Mij niet? Jullie moesten een voorbeeld zijn voor alle mensen. Jullie moesten tegen de rots spreken en met jullie woorden zouden jullie het volk geleerd hebben.

Maar jullie hebben Mijn Naam niet eens genoemd! De staf van Aäron, die gebloeid heeft, had Ik jullie meegegeven als teken van Mijn Macht.

De staf van Aäron.

En jullie hebben Mij niet geheiligd voor de ogen van Israëls kinderen! Jullie waren moe van dit volk. Maar heeft dit volk deze afgelopen veertig jaren Mij niet veel meer getergd dan jullie?

*Nu dan, omdat jullie dit gedaan hebben zullen jullie het volk **niet** naar het Beloofde Land brengen.*

Het was wel een erg zware straf die Mozes en Aäron kregen. Was het nu zo erg geweest wat ze gedaan hadden? Slechts in deze hele veertig jaar hadden ze nu één keer **niet** precies gedaan wat de Heer tegen hen gezegd had. Maar later begrepen ze het beter. God had hen tot dit hoge ambt geroepen en juist daarom moesten zij een voorbeeld zijn voor alle mensen. Zij hadden God vergeten en alleen maar **aan zichzelf gedacht**. Daar moesten zij nu de straf voor dragen en dat accepteerden ze. Zonder wrok deden ze hun werk en zelfs het volk dat medeschuldig was aan de straf die zij gekregen hadden, konden ze vergeven.

Deze rots waar water uitgestroomd was, noemden ze in het vervolg ‘Meriba’. Dat betekende: ‘Ruziewater’. En nooit hebben Mozes en Aäron deze plek vergeten, gedurende de korte tijd die ze nog te leven hadden.

Niet lang na die droeve dag ging het volk Israël weer op mars het zuiden in. Dit zou de laatste reis door de wildernis worden want alles was nu klaar om het land Kanaän binnen te gaan. Het plan was om de kortste weg te nemen, dwars door de landen Edom en Moab heen, naar de rivier de Jordaan. Maar hoewel ze het heel vriendelijk vroegen kregen ze geen toestemming. De koningen van Edom en Moab vertrouwden het niet en wilden van geen doortocht weten. Edom zette

zelfs zijn leger in om het volk Israël te keren. Toen moesten ze een lange omweg maken om het land van Edom heen, een mars die weken en weken- en wekenlang duurde.

Het was op deze reis dat Aäron stierf. Zelf nam Mozes zijn broer Aäron mee de berg Horeb op, terwijl ook Aärons zoon Eleazer meeding. Aäron wist dat dit zijn laatste reis zou worden maar hij klaagde of huilde niet. Hij wist dat hij veel dingen verkeerd had gedaan - dat gouden kalf was hij niet vergeten - maar ook wist hij dat God hem die wilde vergeven. En nu hij moest sterven was het voor hem een grote troost te weten dat zijn zoon zijn priesterschap over zou nemen. Met eigen hand trok Mozes hem de priesterkleden uit en gaf ze aan Eleazer. Daarna ging Aäron op de grond liggen en stierf hij.

Samen liepen ze naar beneden, de Godsman Mozes en de nieuwe hogepriester. Nog nooit had Mozes zich zo eenzaam gevoeld. Zijn zuster Mirjam was kort geleden ook gestorven en nu Aäron ook niet meer leefde waren er alleen nog maar mensen die jonger als hem waren. Maar het zou niet lang meer duren, dan zou ook hij zijn hoofd neerleggen. Maar tot zo lang zou hij trouw doen wat de Heer hem opgelegd had. Een zwaar leven had hij gehad, de oude Godsman. Maar hij had geleerd om alles aan God over te geven: dood en leven, werk en rust, alles accepteerde hij uit Gods hand.

Ze bleven dertig dagen bij de berg Horeb en al die tijd rouwde het volk om Aäron. Hij was geen man zoals Mozes geweest, maar hij was wel deze veertig jaren in de woestijn in hun midden geweest. Hij had Mozes steeds terzijde gestaan en vooral: hij was hun hogepriester geweest! Deze lange rouw had hij verdiend en de mensen huilden luid en bitter en ze schaamden zich dat deze man Aäron door hun schuld zo eenzaam moest sterven.

En al die tijd rouwde het volk om Aäron.

Nog één keer tijdens die reis om Edom heen kwam het volk in opstand. Ze zeiden tegen Mozes en tegen God de Heer: ‘Waarom hebben jullie ons uit Egypte gehaald? Moeten we hier sterven in de woestijn? We hebben geen brood en geen water. En we hebben zo’n hekel aan dat afschuwelijke manna.’

Als straf stuurde de Heer giftige slangen die de mensen beten. Het werd een ramp! Overal kwamen in grote getale slangen tevoorschijn. Overdag kon je ze nog een beetje ontwijken, maar ’s nachts kropen ze onder de tentdoeken door en voordat je het wist, werd je gebeten. Een klein rood plekje op je arm of je been en je stierf een vreselijk pijnlijke dood. Sterke mannen waren zomaar overleden en kleine kinderen stierven in de armen van hun moeders.

Toen kwamen de mensen tot inkeer en gingen naar Mozes met de vraag of hij weer voor hen wilde bidden. En ook nu weer luisterde de Heer naar zijn dienstknecht Mozes en zei tegen hem dat hij een koperen slang moest laten maken en die op een hoge stok laten vastmaken. En iedereen die gebeten was moest naar die slang kijken. Hij of zij zou dan direct genezen zijn.

En daar kwamen ze. De gebeten mensen in lange rijen om genezing te vinden bij die koperen slang. Sommigen waren nog maar net gebeten, maar anderen konden geen stap meer verzetten en moesten gedragen worden. Iedereen die naar de slang keek werd direct beter en blij gingen ze naar hun tenten terug. Nu schaamden ze zich voor hun brutale en ontevreden woorden. Ze dankten God voor hun genezing. Ze begrepen heel goed dat niet die koperen slang en ook Mozes niet hen beter gemaakt had. Het was God die hen genadig was geweest.

En daar kwamen de gebeten mensen om genezing te vinden.

Eeuwen en eeuwen later zou op een heuvel in het Beloofde Land Gods eigen Zoon verhoogd worden aan een kruis, net zoals Mozes deze dag die slang verhoogd had. En dan zou het kruis van Jezus het teken worden van Gods genade voor alle mensen die in Jezus geloven. Ook dan zou het heil niet komen door een gouden of een zilveren kruis en niet door mensen, maar alleen door de Heer, diezelfde God die het volk Israël in de wildernis hielp uit alle ellende en dood.

Maar Israëls kinderen, die toen om het land Edom heentrokken en moedig richting het noorden liepen, wisten van dit alles nog niets. Zelfs Mozes niet, de middelaar tussen zijn volk en God....